

Monique en Marcel uit Ieper doen het verhaal van wijlen broeder Arni, Broeder van Liefde in Bierbeek. Hij vertaalde veel heiligenprentjes en heiligenboekjes in het Esperanto en stuurde die op naar Esperantisten achter het IJzeren Gordijn. Maar omdat het drukken en versturen van die zaken alleen maar geld kostte, verboden zijn oversten hem daarmee door te gaan. „Op een dag ontving broeder Arni een brief van een hem onbekende Italiaanse vrouw”, vertelt Monique. „Vicenza da Vita meldt dat pater Pio haar laat schrijven dat hij zijn werk achter het IJzeren Gordijn niet mocht opgeven. ‘Jezus vraagt u om verder te doen’. Dat was het begin van pater Pio in België.” Toen er in Rome een vergadering plaatsvond voor de Esperantisten vroeg broeder Arni verlof om te gaan. Hij maakte van de gelegenheid gebruik om door te reizen naar San Giovanni Rotondo maar vond de weg niet. „Een tweede poging lukte wel. Hij ging op zoek naar de briefschrijfster.” Ze bleek de dochter te zijn van één van de beste vriendinnen van pater Pio. „Toen haar moeder bij pater Pio ging biechten, zat Vicenza bij de pater op schoot.” Toen de vrouw vele jaren later ging biechten bij hem, gaf hij haar een adres in België met de vraag een boodschap te noteren en op te sturen.” Het was het adres van broeder Arni – Vicenza schreef op verzoek van pater Pio brieven naar mensen over de hele wereld – en na hun ontmoeting bleven Arni en Vicenza in hun ziel verbonden als broer en zus.

Een tante maande Monique aan om eens te gaan luisteren naar een voordracht van broeder Arni. Maar de eerste keer in Poperinge en

de tweede keer in Ieper slaagde ze daar niet in. „Het was telkens op een zondagnamiddag, ik had zes kinderen en mijn man werkte als zelfstandige.”

Een derde keer dacht Monique spontaan aan pater Pio toen hun kleinkind stervend was. „Het kon niet blijven leven. De artsen van het Universitair Ziekenhuis in Gent zeiden aan de ouders en aan ons, de grootouders, dat ze niets meer konden doen. Zonder dat iemand het wist, vroeg ik aan pater Pio of hij geen voorspreker kon zijn voor ons. ‘Ik heb nog niets voor u gedaan maar kan u God eens vragen wat Hij hierover zegt. Als het kindje moet sterven, neem het dan weg want het lijdt. Maar als het nog even mag leven, dan hopen wij dat het zijn ouders en grootouders mag leren kennen.’ Tot grote consternatie van de artsen overleed het kindje niet. „Zonder de hulp en tussenkomst van pater Pio was het niet mogelijk geweest dat onze kleinzoon nog drie jaar bij ons bleef”, zeggen Monique en Marcel. Een paar maanden na de onverklaarbare kentering in de gezondheidstoestand van het zieke kind ging Monique naar de markt in Ieper. „Ik hoorde Cyriel van het kippenkraam vragen wie meewilde naar pater Pio, er was nog één plaats over in zijn wagen. Samen met Cyriel, zijn vrouw Maria en een Indische priester ondernam ik voor het eerst zonder mijn man een reis. Ik kwam terug met verhalen over wondere dingen die ik had gezien, gehoord en ervaren. Mijn man zei dat hij me maar zou geloven als hij het met eigen ogen zou zien. De volgende keer ging hij mee. Hij raakte overtuigd en sindsdien blijven we gaan.”

Maria uit Langemark is de weduwe van de genoemde *Cyriel* die begin februari na een korte ziekte overleden is. Cyriel was de „Oprichter van de gebedsgroep Pater Pio te Ieper en Geestelijke zoon van Pater Pio”, lezen we op het gedachtenisprentje dat Maria ons toeschuift.

Ze vertelt hoe haar man reeds als kind zijn moeder verloor. Hij vond troost bij Onze-Lieve-Vrouw op de Sint-Jansparochie in Poperinge. Later groeide bij hem ook een grote devotie voor pater Pio. Naast de wekelijkse bijeenkomsten van de gebedsgroep bezocht hij samen met zijn echtgenote jaarlijks en soms zelfs twee keer per jaar het bedevaartsoord in San Giovanni Rotondo. „Vorig jaar in september waren we nog samen hier, in november is hij ziek geworden maar hij heeft er altijd op vertrouwd dat het nog goed zou komen.” Op zijn ziekbed vroeg Cyriel aan Marcel om de gebedsgroep van hem over te nemen. „Toen hij die groep oprichtte, maakte hij reclame door een briefje in de kerk uit te hangen en een aankondiging in het parochieblad te plaatsen.”

Maria gaat nauwelijks ergens naartoe, „alleen naar de mis”. Ze heeft twee kinderen en drie kleinkinderen. Haar zoon vroeg haar of ze toch niet zou meegaan met de bedevaart. „Ik wilde niet alleen gaan en heb toegezegd omdat mijn vriendin Margriet uit Poperinge mee reisde.” Maria en Cyriel hebben heel veel gegeven aan het bedevaartsoord van pater Pio. „Maar ik kom niets tekort nu. Alleen *courage*, ja.”